

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenos.....	0'45	»
Num.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

HOMOS, HOMONÈTS Y HOMONIQUEÛS.

Madò Blaya y na Franca eran dues veynades; d'una edat avansada madò Blaya, y na Franca molt jovensana y casada de pòchs anys. Eran molt amigues, no s'posavan may amb ningú, ni tampòch feyan rollèt amb altres: sinó que, quant havian acabat ses feynes de ca-séua, estavan juntes cosint, resant el Rosari ó conversant bé y honestament, sense murmurá de ningú. Veys aquí, qu' un día na Franca havia comprat sèt kilos de farina, y quant va pastá li sortí un pá ménos que ses altres vegades, que també solía pastarnè sèt kilos, y tota enfadada, s'en va à sa veynada, y li diu:

—¿Que trobau, madò Blaya? ¡cap còm aquesta...! May m'havia succehit; una vegada fè quatre pans de sèt kilos de farina, y s'altre no més fernè tres... ¿Que deu essè axò?... ¿que fariau si vos trobasseu en es méu llòch?

—¡Ah, Franca, Franca: còm se coneix qu'encara ets molt jove, y no coneixes el mon! Jò, en es téu llòch, callaria y no faria rès, perqu'encara amb sa rahó y tot quedarás malament.

—¿Que vòl dí: amb sa rahó y tot quedaré malament encara? No pòt essè.

—¡Oh, sí, fiyeta méua! Tú encara no sabs perqu' estas en el mon: y el mon es fèt per qui l'entén. No's lo mateix ara, qu' en temps primé.

—Vaja, no siau tan blaya: ¡mirau que no vos han errat es nòm! ¿que té més, ara qu' en temps primé?

—¿Que té més? ja t'ho diré: que si fos en temps primé, no t'haguessen fèt aqueixa mala passada. Val' ho aquí que té més.

—¿Vòl dí, qu'ets homos d'en temps primé no eran còm es d'ara?

—No, Franca; y no has d'essè tant ximple, que te cregues son tant franchs còm tú y jò, ets homos d'ara: perque has de sèbre, qu'en el día d'avuy cada ú aferra allá ahont pòt, sense mirá es dañ que se puga causá, cercant única-ment sa séua pròpia conveniència, y rès pús.

En temps primé, Franca, una persona podia aná p'el mon, perqu' hey havia homos de bé; però ara, homos no s'en con ixen, y si qualqun n'hi ha, esta ben arreconat, perque no pòt aná p'es mitx: per axò, ningú está milló qu'aquell qu'está à ca-séua, y no es pòsa amb rès.

—¡Jesús! veyès que diu aquesta santa dòna, que no hey ha homos en el mon, quant tot n'está plè. Vos me feys riure, madò Blaya.

—No son riayes, no, Franca; y lo que t' dich es ben vè: no hey ha homos en el mon, còm en temps primé. Veus: quant jò era allòta, hey havia una formalitat, qu'era un gust; es nin més petit podia aná per tot à comprá qualsevòl còsa, y no l'enganavan: y quant una persona deya una còsa, s'aguantava per sa paraula, perqu'era afronta desdìrsè encara que no hey hagnés testimoni, y sa consciència llavò governava; per axò es, que diuen, que fermavan es cans amb llengonisses. Es Notaris tenian molt pòca feyna, y es Missés molt ménos, perque tothom anava de bona fè; testaments y escriptures, apenes s'en feyan, y encara amb un trosset de plegamí ó papé d'un pam (segons s'assunto), y moltes vegades sense testimoni y tot: el señó Notari posava es signe y sa firma, y Deu t'en valga; y ja n'hi havia demés. Papé sellat no s'en coneixia, ni tampòch existian Hipotèques: sinó que cadascú guardava lo séu, y respectava lo d'ets altres. Quant moría un pare, mare, tio, tia, etc., etc., y encarregava un llegat ó manda-pia à s'hereu: guarda dimòni que no heu fessen; qu'heu tenian per còsa sagrada cumpli sa voluntat del difunt, que moltes vegades no importava qu'estigués escrit en es testament, ó à sa donació. Si una persona necessitava doblés, per exemple: no tenia més qu'aná à qualsevòl qu'en tengués, y en seguida trobava lo qu'havia de menesté; y es qui feya es favó, li entregava sa cantitat entre ells dos, sense escriptura, ni pagaré, ni aubará ó recibo, y moltes vegades sense interressos: y quant més, amb un recibet sense testimoni: y perque sabia que

aquell homo tenia bòn cò, y era formal, los hi deixava ben tranquil; y aquell pobret sense cap questió, antes al contrari, molt agrahit los hi tornava totdu-na que podia; y per axò llavò no s'em-brutava tant de papé, com en el día d'avuy.

—¡Jesús, madò Blaya, y el mon devia essè un Cèl!

—Si no era un Cèl el mon llavò, pòch hey faltava, Franca: perque al ménos un podia fiá de s'altre; ¡ja s de rahó, que sempre hey ha hagut cabres coixes en el mon: però, que no s'aguantassen de cap pèu, còm en el día, ja may, fieta! Homos còm en temps primé ja no'n s'usan, sinó que s'han convertits amb homonets y homoniqueus.

—¿Qu' es axò, madò Blaya: que somiau? may havia sentit parlá d' homonets y homoniqueus: axò serán còses de madò Blaya, que sempre en deys de fresques; y si va à dí vè, vos n'inventa qualcuna que fa riure. Meèm, espli-caumhó à n'axò, m'agrada tant, que ja no pens amb so pá qu'he tengut de ménos à sa pastarada. Digau, digau.

—¡Jesús, qu'ets de cansada, Franca! deixem alenà un pòch, que ja no puch, ni tench saliva.

Y na Franca, que badava un pam de boca, esperant que madò Blaya continuás; quant veys aquí, qu'aquella veyeta segueix sa conversa, y diu:

—Tú t'en rius, Franca, y no son còses de riure: ¡y si no t'haguessen escalivada!... Ydò, veus, en el día no se pòt fiá de ningú, y el mon está perdut. Jò he sentit contá, qu' antigament hey havia un sábi qu'amb una llanterna, y amb un bòn sòl, just al punt des mitx día, cercava un homo. Tots es qui el véren se rigueren d'èll, y el donaren per lòco, perqu'el cercava p'es mitx de sa plassa que n'estava plèna, y à n'aquella hòra; però èll los respongué: Sí, hé es veritat que sa plassa está plèna d'homos, còm vòltros deys: però jò no n'hi veitx cap, y per axò en cerch un. Es ben segú, Franca, que si ara aquell sábi, Diógenes, venia, no li bastaria sa llanterna per trobarnè un d'homo, ni un festé y tot. S'enveja es lo que reyna en el día

d'avuy, y s'amor pròpi s'en ho dú tot. No has reparat, que cadascú tira devés éll, sense mirá si fa mal à n'ets altres? per axò t'ha faltat un pá à sa pastarada: perque à n'aquell venedó li convenia donarté: ménos farina, y ferté pagá lo mateix; y éll se quedá amb sos doblés, y tú amb so pá ménos.

—Y teniu rahó, madò Blaya.

—¡Ah, ydò! axí badarás ets uys un altre vegada, ximplta; y còm aquest, sabs qu'en trobarás de molts. N'hi ha qui manllevant, manllevant, menjan y s'enriqueixen, perque no pensan à pagá may: y à la fi acaban per negá lo que han manllevat; y aquella persona que no gosava menjá ni vestí, guardant aquells quatre doblerets, que li havian costat moltes gotes de suhó: aquell tunante amb un *santiamèn* los hi ha saupats, y s'en ha d'estreñe es cap; y axí còm no hey havia papé, ni testimoni... s'en ha d'afluxá. Y axò no se té per robá; à lo més, amb finura en el dia se diu: *irregularisá*. Un desenfeynat, que no fá més que fé es gandúl per ses plasses y carrés, sense sèbre que fersé des séu cossèl: un día li passa sa mosca p'es cap, de si aquell va à tal casa, si parla amb tal ó qual persona: de si aquella at-lòta, ó aquella dòna vá ó vé, fa ó deixa de fé; y sense més datos qu'es que li diu es séu cap plé de grins, y sense respectá estats ni condicions, publica ses mil embusteries y brutós, quant tal vegada, si fa una passada per ca-séua, li toca un bòn callá: perque moltes vegades succeheix, que (còm solèm dí amb bòn mallorquí) ningú parla de m... més qu'es qui n'está untat. Y à n'axò ara no se diu murmurá, Franca, ni llevá fames ni honres, sinó qu'es mòda ferhó passá per una broma, per una riaya, per un passa-temps; però ningú en vòl à ca-séua d'aqueixes riayes, ni d'aqueixes bromes. De religió y bones costums, ja no s'en parla, en no essé per destrosarles y criticarhó tot: fé befa de lo més sant y de lo més sagrat, riurersé de tot y de tothom, volé comandá demunt ets altres: vat'aquí fieta sa mòda del día; y d'aquesta manera, ets homos d'en temps primé s'han tornat homonèts.

—Vos me feys badá ets uys, madò Blaya: ¡sabeu que deys de vé!

—¡Sí?... encara los badarás més d'aquí un pòch, Franca; perque has de sèbre que n'hi ha d'altres, qu'encara son més còsa pòca qu'ets homonets (bastant heu son); y aquests se diuen homoniquèus, que ni ombra à sa terra y tot fan. Un desitja essé còsa gròssa per compòndre el mon, y després d'havé fet sa traveta à molts, que tal vegada heu merexian més qu'éll, ja l' tenim enramat; y quant té sa tayada tant desitjada y tan suspirada, després, Franca, tira es plat p'es cap d'ets altres que còm éll també l'esperavan: y ja no hey ha amichs per éll, à tots los mira de coua d'uy; y quant li demanan un favó,

ó que fassa justícia amb un assuuto ó s'altre: tot son pusses y excuses, lo mateix que si éll no hagués hagut de menesté rès may, perque té pò de pèrdre es *puesto* si fá justícia, y no té altres amichs sinó aquells qui l'adulan, ó també altres que li pòden fé mal y no los vòl enutjá. Per desgracia un pòbre rebrá una injustícia, una infamia, un maltrato, una pillada, etc., etc., y no té que pensá en que li fassan justícia: perque qui té millós cames les trèu; y desgraciat d'aquell qui topa amb un contrari de pessetes, perque elles son s'influència del día, y, qui té doblés vòla y qui no en té redòla. Es més ruch y més ase del mon caurá en gracia, y vatlo-t'allá, que amb ses séus bajanades tó à tothom en sa boca ubèrta,... còm si no haguessin vist rès may, ni sentit rès may; y es: que val més caure en gracia, qu'essé graciosos. Tothom vòl está demunt, es qui té y es qui no té: lo mateix qu'una guarda de porcellinets, ó un niu de butsetes. Tothom vòl essé en aquest mon, es qui es qualque còsa y aquell qui no es rès.

Aquell que té, vòl que li pagan lo que li deuen, y es qui no té, si pòt escaparsé de pagá es deute, s'en escapa, encara que sia negant sa séua firma acompanyada y tot de testimoni, perque cantan papés y menten barbes; per axò aquell que té, bada bòn uys, y quant fa un favó, pòsa es pèus plans: y en no essé amb un papé ben estirat, sia escriptura passada per ses Hipotèques; ó un *pagare* amb una segona ó tercera firma que respòngan per sa primera, si acás fés es tonto; y, engiñatse còm En Malta, no s'aluran ja à s'interés des tres ó sis per cent, còm en temps primé, sinó à n'es vuyt, deu, dotze y per amunt, fins allá ahont pòt bastá: y si pòt lográ cobrá ets interessos tot' una, milló; no fós còsa que no pogués cobrarlos en caure... ¡y si sa feyna féta té bòn ayre...!

També tenim qu'aquells que no son, vòlen essé més qu'aquells que son; moltes vegades succeheix qu'aquell qu'es es caga-niu, còm solèm dí, no pòt sufrí qu'aquell altre sia més qu'éll per molt qu'heu meresca; y fent d'agut y de sabut, per més que sia un trós d'ase, sempre vòl trèure es cap demunt ets altres, y s'introduheix..., sempentetja..., s'apropia dreits que no son séus..., y...: passa per demunt tot, sense mirá lo que trapitja, amb tal d'arribá à n'es cap d'amunt, y bastá à sa tayada que tant y tant desitja; y no sab s'aubarcòch, que de còm més amunt caurá, més gròs será s'esclat.

—¡Refoy, madò Blaya, y qu'es de blau axò que m'contau!

—¡Ay! ¿es blau, Franca? ¡ydò, qu'et pensaves, fiyeta? axò es lo que passa; y si poríam entrá per tot, encara t'en podría contá de més blaves que jò he vist: però moltes vegades no heu pòden dí tot; ja te bastará axí.

—Sí, ja me bastará, madò Blaya. Vos sabeu massa per dirvós *blaya*. Ja no diré pús que no vos erraren es nòm: antes al contrari, jò si que som sa *blaya* per have estat massa *franca* fins al present, y per axò m'han tósa; però també vos assegure que no será axí d'aquí en avant; que si som Franca de nòm, ni de sa mèua ombra y tot ja me fiaré. Sabeu qu'hey estaré d'alèrta, perque no me torn faltá cap pa may à sa pastarada; y no solament amb axò, sinó en totes ses altres còses. ¡Foy, re-foy, qu'hey estaré jò d'espavilada! y gracies, madò Blaya, de sa bòna lliadó que m'havéu donada. Ja mos veurèm decapvespre, després d'havé escurat y feta s'endressa. ¡Jesús! jò no m'en havia temuda y ja s'han fetes les onze conversant, conversant. M'en vaitx à agniá es diná, no vos còsa qu'En Tomeu no l'trobas cuyt à mitx día y me reñas. Adios, madò Blaya.

—A reveure, Franca. No cremis es diná.

—No tengau pò, adios.

REXIMPLE.

RONDAYA.

No la tragué provchida.

Llevauvós sa barretina;
Tothom que calla:...
Vos contaré una rondaya
Lo més gustosa
Del mon, y lo més hermosa.
O jò m'engany,
O devés l'any tirurañy
Un Còmpte hi havia
Que enutjá amb sa traydorria
L'Emperadó;
Y, per no morí à piló,
Lo séu quefer
Deixá en banda y amb sa muller
Dins un boscatge
Anaren à ferhí estatge
Plèus de temor.
Un día l'Emperador
Cassa qui cassa
De los séus s'alluñá massa
Per assolí
Un esbrinat pòrch-espi:
Quant s'en temé
La nit demunt li vengué.
Y zahont vos pensau
Que pará? Y donchs digau:
Al covitxòl
Hont jéyan colrats p'ei sòl
Y amb greu pobresa
Lo bòn Còmpte y sa Comptesa.
Aquells, ¡sabeu?
L'Emperador còm los veu,
Los escomet,
Y xarraren un poquet,
No's conegueren
Y allá la nit plegats feren.
Déu compongué
Quant l'estel de l'auba isqué,
Que la Comptesa
Tengués un nin, de bellesa
Tot un tresor.
Se despèrt l'Emperador
Y ou una veu:

—Aqueix nin serà l' herèu
De ton reynat,
Amb ta filla enmaridat
Tu l' has de veure. —
Puix heu de pensá y creure
Que 's rotgirá,
Dalt es cavall se posá
Y ja 's partit.
Quant lo sòl era sortit,
Los séus trobaya;
Y à la còva tres n' enviava;
Diguent:—Allà
Un nin recent-nat hi hà;
Lo matareu
Y son còr me portareu —
Se 'n van tots tres
A la còva allà ahont es
Aquell infant.
Lo s' en duen amb grgu plant
Tant de sa mare
Còm del Còmpte lo séu pare.
Cercan un pí,
Ley pujan dexantlo allí
Perque no gòsan
Matarlo encara qu' expòsan
es *colleret*.
Y, *tach*, des cap d' un poquet
Un conf s' alsa,
Un cà llabrè ja l' encalsa,
Ja l' ha agafat.
Un d' aquells amb un grapat
Li arranca el cò:
—Compañs, (diu) ja va de hò.
Axí ho farèm:
Vat' assí el còr, li dirèm,
Oh gran Senyor.—
Los cregué l' Emperador
Y ells ben contents.
Duch-Ernest al mateix temps
Amb lo séu patje
Arriba à n' aquell boscatge
Cassant, cassant,
Y sent còm à bèls d' infant.
Un pòch s' atura,
Mira, escolta.... y lo plòr dura.
Lo patje exclama:
—De demunt aquella rama
Vénen los bèls.—
Hey puja y joh Deu d' els Cèls!
Troba el miñó,
Lo devalla, y son señó:
—¡Quina ventura!
Nòltros que 'n passám fretura
D' infants tení.—
Cap à ca-séua partí,
Desde aquell día
La Duquesa el nin prenfa
Còm à liy séu:
Y de saran bé s' en feu.
Lo batetjaren,
«Enrich» per nòm li posaren,
Va torná gran,
Dexondit, plantós, galan,
Y era tengut
Per lo donzell més lletrat
Qu' es passetjava.
Y les armes manetjava
Còm el primer
Y de tot sabia fer.
L' Emperador
Tant bòn punt à un traydor
Vasall mòu guerra
Perque l' empriu de la tèrra
Li nega. Ernest
Rèb un missatge ben prest
Que axí n' hi diu:
—Bòn vasall, veniu, veniu,
Qu' eus he mester

Puix sou bran y bòn guerrer. —
Quant sent tals mots:
—Cavallers, anemhi tots...
Y mon Enrich
Que venga y per primer pieh
Guerretjará —
¿Que 'm direu? Ell l' endemá
Ans d' eixí el sòl,
Duch-Ernest amb son estòl
Tot ben guarnit
Per avall ja fonch partit
Fins que trobá
L' Emperador y s' aplegá
Amb la séua host:
L' inimich veren tantost
Y vingau lluytes,
¡Ja 'n degueren fé de truytes
De caru y òssos!
¡N' enlestirfan de còssos!
L' Emperadó
Vehent n' Enrich tant galanxó
Se sosp tá
Si 'l miñyó que feu matá,
Aquell sería.
—Duch-Ernest, (ja 'n diu un día,)
Feume un favor.
—Diga, mon Emperador,
Qualsevòl cosa.
—¿Es liy de la téua espòsa
Aquest at-lòt?
—Y méu;... y servirsèn pòt
Sa Magestat:
Per servirlo lo engendrat.
—Douchs caurá bé;
Al Palau l' enviare
Amb un missatge.
—Puix tost qu' emprenga el viatge.—
Amb un roci
Ja n' Enrich está en camí
Y,... de-d' allá.
A casa d' un capellá
N' hi feu hostal
Còm à missatge real.
Quant éll dormía,
Lo capellá que patía
De curiós
Li regoneix tot goixós
Son equipatge,
Y, ja 'n crech, trobá el missatge,
L' obrí y lleigí.
—«Tot-d' una que siga aquí
Qui axò vos pòrta,
Matarlo es lo qu' eus impòrta
Y de seguida
M' enviareu à dí: cumplida
Ja l' ordre está.»—
L' hòmo beneyt va quedá
Quant allò sent
Y ¿que fa éll? tot rebent
Prèn un papé,
Una ploma y un tinté
Y axò n' escriu:
—«Ben volguda Emperatriu,
¿Sabau qu' impòrta?
A aquest que 'l missatge pòrta
Lo casareu
Ab ma filla y m' enviareu
A dí aviat:
Queda fet lo qu' heu manat.»—
Clòu lo papé
Y ahont estava el primé
Posá el segon,
Exclamant:—A n' aquest mon
Som destinat
A socorre al mal sortat.—
Se fa de día
Y quant lo jove partía
Lo capellá:

—A Déu siau, mon germá,
No m' oblideu;
De mí content n' estareu. —
Lo missatge
Tals paraules no entengué.
Feu son viatge,
Arriba, dona el missatge,
L' Emperatriu
L' òbri, lo lleigí, ja 'n diu:
—Mos cortesaus,
Les lletres cantan llampants;
Vòl mon marit
Qu' amb aquest donzell garrít
Qu' es arribat
Ma filla 's cas.—¡Ben pensat!—
Tots exclamaren;
Ell l' endemá los casaren,
Les nòces feren,
Alimares encengueren
Y repicaren:
Amb un passatge avisaren
L' Emperador,
Tot dihentli:—Gran senyor,
Quedau servit:
Aquell jove tan garrít
Que m' enviareu,
S' es casat, còm vos manareu
Amb la princesa.—
L' hòmo, quant viu l' endemesa,
Queda abil-lat,
Mitx beneyt y estorat.
Se feu la pau
Y reuni à son Palau
Ben re-de-prest
Lo Còmpte del bòsch, l' Ernest,
Los tres soldats
Al covitxòl enviats,
L' Emperatriu
Y n' Enrich: llavors los diu
De quant totsòl
Cassant pará al covitxòl
Y heu contá tot
Fil per randa y mot per mot,
Principalment
De còm sentí tot trement,
Aquella veu:
—«Aqueix nin serà l' hereu
De ton reynat,
Amb ta filla enmaridat
Tu l' has de veure»
Y éll va afagí:—No puch creure
Qu' aquell nin tènre
Sia n' Enrich lo meu jèndre.—
Y aquells ¿que feren?
Lo que sabian digueren
Fins que à la fi
El cas de tot s' aclarhí;
Y gracies daren
Al Senyor Deu y admiraren
Sa Providència,
Gran saber y omnipotència.
Al capellá
Qu' à Enrich la carta mudá
Feren vení.
L' Emperadó els concedí
A tots mil dons:
Y per tots aquells contorns
Quant heu saberen,
De fèstes per llarch en feren
Qu' eran de veure.....
Pareix que no heu voleu creure.
¿Feys mitja riaya?...
Y dòuchs, basta de rondaya,
No 'n parlèm pús:...
Nòstra mòrt: amen Jesús.

XEREMIADES.

Si el seño Batle de la ciutat de Palma fa còntes de cumplí, còm creym, es preceptes recomanats per lo seño Governadó sobre *higiene*, li suplicám que fisci sa séua atenció à sa Plassa ahont hey vénen es *comestibles*.

Allá no s'hi pèt acostá cap ignorant que no'n surta engañat; y encara que *gat escaldat d'aygo frèda tèm*, n'hi ha molts, còm nòltros mateixos, que no hey podèm fé de més y cada día ténen *aminves*.

Qualque passadeta, y s'hi impòrta qualque càstich, podrian serví d'ecsemples en els qui saben massa.

**

A sa còsta d'En Brossa pegáren sa bordada ets empedregadós de s' Ajuntament.

Ben fet, perque ja era hora de qu'ets *escel-lents* seños des *fagin* y sa *medalla* s'en recordassen des perill qu'oferia aquesta còsta, à n'es qui la puján y devallan cada día.

Estám contents d'aquesta millora.

**

Diuen qu'anit ó demá s'inaugura sa temporada d'estiu en es *Parque* de sa *Murada*, ahont hey tocará una *orquestra* qu'encara que *petita*, deixarà sentí *pés-ses gròsses*, en lo bònes y escullides.

No sabèm si qualque pich en sa setmana també hey tocará sa música militar, còm ho feya l'any passat amb molt de gust d'els concurrents.

Prest morirá qui no heu veurá.

**

A s'entrada de varies viles hey ha lletreros que diuen que per dins es carrés d'aquella població no hey pòden corre es carros ni ses bísties. Mes aquestes ordres son lletra mòrta y cada día hey ha desgracies de carros que passau per demunt persones y per demunt pòrchs y altres animals.

Una de dues: ó llevau es lletrero ó feys observá s'ordre donada.

**

Lo mateix podèm dí de Ciutat amb so lletrero qu'está à s'entrada des carré d'En Cirerols. Varies vegades hem presenciat ses contravencions de s'ordre que du escrita sense qu'els agents des municipi que també les presenciavan se dignassen posarhi es més mínim correctiu.

COVERBOS.

A una vila se feyan es día des séu *Sant Patró*, unes festes molt populars,

sens faltarhi ses tradicionals corregudes de cavalls. Un any s'hi presentaren en es cós un homo amb un cavall jove, gras, ben plantat y corredó; y un altre amb un cavall magre y véy que parexia una *alimaña* còm es *rocinante* des Quijote.

L'amo des cavall jove se comensá à riurarsè d'aquell altre que'l menava véy, diguentli si'l volia prová à corre.

—Nó; (digué s'altre.) però te pòs mesions que no farás amb so téu cavall lo que jò faré amb so mén.

—¿Y qu'hem de posá?

—Cent duros.

—Ja está fet.

Es des cavall magre, agafantlló pe sa brida el s'en mana à demunt un pònt d'un riu que passava per allá pròp y ley tirá dedins. Y girantsè à s'altre li digué:

—Ara, à veure si heu farás.

Poreu pensa còm quedaria aquell au-barcoch d'es cavall grás.

**

Un moliné s'en anava amb so séu aset y trohá una partida d'estodians. Un, volgunt fé de curro, li digué:

—¿Ahont anau tots dos?

—A cercá ferratge per tots tres, (li contestá es moliné.)

CRIDES.

TARGETES DE VISITA

à n'es quinze minuts y à n'es prèus siguents:

100 targetes blanques ó colós. . . 6 rs.

100 targetes endalades. . . . . 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA, 11.

À SES POLLES.

Trobareu à CAN POMÁ

Ademés de lo anunciat,

Pintes de dú à n'es cap

Y també per pentiná:

Igualment podreu trobá

De **polvcs** unes capsetes

Que s'en fan nèt ses dentetes:

Cepillos y **espaumadós**

Cosmetichs de tots colós,

Orquilles y **recadetes**.

POLLETES ESCOLTAUMÉ:

Se fa sèbre à totes aquelles que son tocades de hòn gust, qu'à sa **Papelería de can Tous**, s'ha rebut un nou surtat de **PLOMES** per adorná capells, tant en classes superiós còm econòmiques, de tots tamaís y colós; de pèl, de polma y de sèda.—Es prèus, còm tot lo que se vén à dita casa, barato à més no poré.

PLASSA DE CORT, N.º 14,

Devant per devant de La Sala.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa caritat se demòstra amb òbres y no amb paraules.*

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha Escates.*

2. *En qu'hey ha Oms;*

3. *En qu'hey ha Jané.*

4. *En qu'es Suau.*

TRIANGUL.....*Arabia-Arabi-Arab-Ara-Ar-A.*

KARADA.....*Ga-ll-na.*

CAVILACIÓ.....*Cretus.*

FUGA.....*En llágrimes de dòna y en coxèra*

de ca no hey ha que flá.

ENDEVINAYA.—*Un libre.*

GEROGLIFICH.

NEN

NO

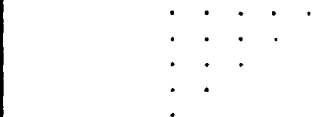

***

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es molins à ses señoers?
2. ¿Y ses capellerías à ses eynes de caletreví?
3. ¿Y es llinatges à fóra-pòrta?
4. ¿Y Mallorca à n'es llinatges?

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digau: sa 1.ª retxa, un Estat d'Europa; sa 2.ª, un europèu; sa 3.ª, lo que tench molt delicat; sa 4.ª, un número; sa 5.ª, lo que ara mench y los convit si *gustan*; gracias.

ECSEMÉ.

CAVILACIÓ.

ROBAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

En compran sense volé

Y en menjan sense sèbreu;

Meèm si endevinareu

Tal còsa lo que pòt sè.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. M. y M. des M.—Es precís que suprimeixca des séu article totes ses alusions polítiques abans de publicarsè.

F. G.—Rebuda sa séna y no necessitava sincerarsè; aximateix ll agraíim ses nòves familiars que mos dona.

M. Grinos.—Gracias per lo remès y rebut.

M. F.—Se necessita acomodá abans de publicarse.

16 JUÑY DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.